

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta W.

przeciwko Miastu W. - następcy prawnego J. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 lipca 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący J. W. wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi. W piśmie uzupełniającym wniosek uzasadnił go dodatkowo naruszeniem przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 224 § 2 k.c. W kolejnym piśmie uzupełniającym wskazał na potrzebę wykładni tego samego przepisu (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Sformułowany przez skarżącego ostatecznie wniosek nie pozwalał na stwierdzenie istnienia żadnej z wyszczególnionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyn kasacyjnych.

Mimo powołania się na istotne zagadnienie prawne oraz oczywistą zasadność skargi, skarżący nie zredagował w istocie ani nie uzasadnił istnienia takiego zagadnienia. W orzecznictwie ugruntowało się stanowisko, według którego powołanie się w skardze kasacyjnej na przyczynę kasacyjną, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten

powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen i możliwych wariantów interpretacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.; z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego pytanie, dotyczące dostatecznego rozeznania użytkownika i jego wpływu na ocenę odpowiedzialności odszkodowawczej, nie odpowiadało tym wymaganiom. Skarżący nie wskazał również żadnych argumentów, które mogłyby uzasadniać, że zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie nieprawidłowe, w sposób widoczny *prima vista* dla każdego przeciętnego prawnika (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, niepubl., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, niepubl., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 niepubl., z dnia 21 września 2010 r., III UK 95/10, niepubl., i z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, niepubl.).

We wniosku nie wykazano także, aby przepis art. 224 § 2 k.c. wymagał wykładni w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przyczyna kasacyjna, o której mowa, wymaga przedstawienia, w drodze stosownego jurydycznego wywodu, na czym polegają wątpliwości wskazane w tym przepisie, a także, iż mają one - z uwzględnieniem dorobku orzecznictwa i piśmiennictwa - poważny i rzeczywisty charakter, a ich rozstrzygnięcie jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania i publicznoprawnego charakteru skargi kasacyjnej. Kwestia sposobu rozumienia przesłanki dobrej wiary w kontekście art. 224 § 2 k.c. była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 360/14, niepubl. i z dnia 12 maja 2016 r., IV CSK 481/15, niepubl.), skarżący nie wykazał zaś, aby wypracowane w orzecznictwie reguły były niewystarczające lub nieadekwatne z punktu widzenia niniejszej sprawy.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 98, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw